

1 איתה בידי אדם, שִׁבְעִמֵּקִים הנמצאת בעמק, אַבְלֵל לֹא גִדְּשִׁין – אבל
2 אין לעשות מן התבואה גדיש –[כרי] לאחר הקצירה, קודם העומר.
3 אֲנִישֵׁי העיר יִרְיִחוּ היו קוֹצְרִין את תבואתם קודם לעומר פְּרָצוֹן
4 חֲקָמַיִם, כלומר, לא הקפידו עליהם חכמים על כך, לפי שהיו להם
5 שדות בית השלחן בעמק, וְגִדְּשִׁין היו את תבואתם לאחר הקצירה
6 שְׁלֹא פְּרָצוֹן חֲקָמַיִם, שהרי לא הותרה להם אלא הקצירה ולא
7 הגדישה, יָאֵף על פי כן לֹא מִיחוּ חכמים פְּיָדָם.
8 קוֹצֵר אדם את תבואתו קודם העומר כשהגיעה לַכְּלָל שַׁחַת, דהיינו
9 קודם שנתבשלה כראוי, וּמֵאֲכִיל מִמְנָה לְבָהֱמָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
10 אִימְתִי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת כֵּן, בְּזִמְנֵן שְׁמַתְחִיל לַקְּצוֹר לְצוֹרֵךְ בְּהַמְתוּ עַד
11 שְׁלֹא הֵבִיא שְׁלִישׁ – כן שלא צמחה התבואה כדי שליש גידולה,
12 ובאופן כזה רשאי הוא להמשיך ולקצור אפילו לאחר שצמחה כדי
13 שליש גידולה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר, יָקְצוֹר וְיֵאָכֵל לְבַהַמְתוּ אָף
14 מִשְׁהַבָּיָא שְׁלִישׁ, כלומר, רשאי אדם אף להתחיל ולקצור לצורך
15 בהמתו לאחר שהביאה התבואה שליש, לפי שאין שם קצירה על
16 תבואה שלא נתבשלה כל צרכה.
17 וְקוֹצְרִין תבואה קודם העומר מִפְּנֵי נְטִיעוֹת – משום היוק שגורמת
18 התבואה לנטיעות האילן שבאותה שדה, וכן מותר לקצור התבואה
19 קודם העומר מִפְּנֵי בֵּית הָאֲבָל – כדי שיהיה מקום פנוי לברך בו
20 ברכת האבלים, וכן מותר לקצור מִפְּנֵי בֵּית הַמְּדַרְשׁ – שיהיה
21 מקום פנוי להושיב בו את התלמידים, אך גם כשקוצר באופנים אלו
22 לֹא יַעֲשֶׂה אוֹתָן פְּרִיבּוֹת – לא יקשור את אלומות התבואה חבילות
23 חבילות, אַבְל מְנִיחֵן צִבְתַּיִם – מניח את אלומות התבואה כשאינן
24 קשורות.
25 המשנה מונה כמה דינים במנחת העומר: מִצְוַת מְנַחַת הָעוֹמֵר לְבֵא
26 מִן הַקֶּמֶה, דהיינו, לכתחילה יש לקצור את השיבולים שבקמה לשם
27 העומר, ואם לֹא מִצְּאָה תבואה המחויבת בקרקע, לפי שנקצרה כולה,
28 יָבִיֵא את מנחת העומר מִן הַעֲמִיקִים התלושים.
29 מִצְוַתוֹ של העומר לְבֵא מִן הַתַּלַּח – מתבואה לחה, ואם לֹא מִצְּאָה
30 תבואה לחה יָבִיֵא את העומר אף מן הַיִּבְשׁ.
31 מִצְוַתוֹ של העומר לְקַצֹּר הַתְּבוּאָה בַּלַּיְלָה, ואם נִקְצַר בַּיּוֹם, בִּשְׂרֵי.
32 וְדוּקָה הַבַּת הָעוֹמֵר אֵת הַשֶּׁבֶת.

נמרא

91 הגמרא מביאה ברייתא כדי לבאר טעם הדבר שמותר לקצור בית
92 השלחן שבעמקים קודם העומר: תַּנְיָא רַבִּי פְּנִימִין אָמַר, בְּתוֹב
93 אֶחָד אָמַר (ויקרא כג ז) 'וּקְצַרְתֶּם אֵת קַצִּירָהּ וְהִבַּאתֶם אֵת עוֹמְרֵי',
94 ומשמע מזה שמותר לקצור תבואה אף קודם הבאת העומר, וּבְתִיב
95 בהמשך הפסוק 'וְרִאשִׁית קַצִּירְכֶם אֶל הַבַּחַן', ומשמע מזה שהעומר
96 צריך להיות ראשון לכל הנקצרים, הֵא בְּצִד יִתֵּן הַדְּבַר, והרי זו
97 סתירה, אלא כך הוא הדין, מִמְּקוֹם שַׁאֲתָהּ רֹשָׁאֵי לְהוֹת מִבֵּיא את
98 מנחת העומר, כגון משרדה בית הבעל, אִי אֲתָהּ רֹשָׁאֵי לְהוֹת קוֹצֵר
99 קודם העומר, אבל מִמְּקוֹם שַׁאֲתָהּ רֹשָׁאֵי לְהוֹת מִבֵּיא את מנחת
100 העומר, כגון משרדה בית השלחן שבעמקים, רשאי אֲתָהּ לְהוֹת
101 קוֹצֵר קודם העומר.
102 הגמרא מקשה על דברי הברייתא: אִימָא – שמא יש לומר ביישוב
103 הסתירה בין המקראות באופן אחר, מִמֵּין שַׁאֲתָהּ מִבֵּיא את מנחת
104 העומר, דהיינו שעורים, אִי אֲתָהּ רֹשָׁאֵי לְהוֹת קוֹצֵר קודם העומר,
105 אבל מִמֵּין שַׁאֲתָהּ מִבֵּיא את מנחת העומר, דהיינו, חטים כוסמין
106 שיבולת שעול ושיפון, רשאי אֲתָהּ לְהוֹת קוֹצֵר קודם העומר.
107 מתרצת הגמרא: הָהוּא לֹא מִצִּית אֲמַרַת – אין אתה יכול לומר כך,
108 מְדַרְבֵּי יוֹחָנָן – מפני הגזירה שוה שלמד רבי יוחנן (לעיל ע) מהפרשת
109 חלה, שכשם שחלה נוהגת בכל חמשת מיני דגן, כך איסור הקצירה
110 קודם העומר נוהג בכלם, ואף במינים שאין מביאים מהם את מנחת
111 העומר, ולפיכך בהכרח צריך לומר ביישוב סתירת המקראות
112 ש'ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר'.
113 שנינו במשנה: אֲנִישֵׁי יִרְיִחוּ קוֹצְרִין פְּרָצוֹן חֲקָמַיִם וְגִדְּשִׁין שְׁלֹא
114 פְּרָצוֹן חֲקָמַיִם [וכו'] ולא מיחו בידם.

1 לְרַבִּי יֵאֵשִׁיהּ דְרָרְיָה – שהיה בדורו ובן גילו, לֹא תִּתֵּב אֶבְרָעִיף לא
2 תשב, אלא עמוד על רגליך, עַד דַּמְפְּרַשַׁת לִיָּה לָהָא (מתניתין)
3 [מִילְתָּא] – עד שתפרש דבר זה, מִנֵּן לְעוֹמֵר שְׁמַתִּיר פְּהִשְׁרָשָׁה –
4 את כל מה שנשרש מקודם לכן, אפילו אם לא גדל עדיין כלום.
5 שאל רבי יאשיה לרבי אלעזר: מִנֵּל – שואל אתה מנין יודעים זאת,
6 הרי פשוט הדבר, דְרַתִּיב לגבי מנחת העומר (ויקרא ב ד) יָאֵם תְּקָרִיב
7 מְנַחַת בִּפְרוֹרִים לְה' אֲבִיב, דהיינו, שיש להביאה מן השעורים
8 שנתבשלו כל צרכם, לֹא מִכֵּלָל – האם אין ללמוד מתוך הדברים,
9 דִּאֲכִיפָּה דְלֵאֵו אֲבִיב – שיש שעורים שלא נתבשלו כל צרכן הניתרות
10 באכילה על ידי העומר, והיינו שעורים שהשרישו בקרקע קודם
11 העומר.
12 מקשה הגמרא: [וְדִילֵמָא] דְלֵאֵו אֲבִיב – שמא אין ללמוד מכאן אלא
13 שיש שעורים שעדיין לא נתבשלו כל צרכן הניתרות על ידי העומר,
14 וְלֵעוֹלָם דְעִיָּל שְׁלִישׁ – אך אין הכוונה לשעורים שנשרשו באדמה
15 ולא גדלו כלל, אלא לשעורים שכבר צמחו כדי שליש גידולן, ואם
16 כן, עדיין אין לנו יודעים שהעומר מתיר את התבואה שנשרשה
17 באדמה ועדיין לא הביאה שליש.
18 ומחמת קושיא זו מפרשת הגמרא באופן אחר: אֵלָּא אָמַר שְׂמוּאֵל,
19 נאמר לגבי קצירת העומר (דברים טו ט) מִתְחִלַּל חֲרֵמֶשׁ חֲקָמָה, דהיינו,
20 זמן קצירת העומר במגל, לֹא מִכֵּלָל – האם אין ללמוד ממקרא זה,
21 דִּאֲכִיפָּה דְלֵאֵו בְּרַחֲמֵשׁ – שיש שעורים שעדיין אינן ראויות להיקצר
22 במגל הניתרות על ידי העומר, והיינו כשהשרישו בקרקע קודם
23 העומר.
24 מקשה הגמרא: [וְדִילֵמָא] דְלֵאֵו בְּרַחֲמֵשׁ – שמא אין ללמוד מכאן
25 אלא שיש שעורים שעדיין אינן ראויות לקצירה במגל הניתרות על
26 ידי העומר, וְלֵעוֹלָם שַׁחַת – אך אין הכוונה לשעורים שנשרשו
27 באדמה ולא גדלו כלל, אלא לשעורים שגדלו ונעשו ל'שחת',
28 דהיינו, שראויות הן למאכל בהמה, ועדיין אין לנו יודעים שהעומר
29 מתיר משעת השרשה.
30 ומחמת קושיא זו מבארת הגמרא באופן אחר: אָמַר רַבִּי יְצַחְקָה, נאמר
31 (שם) 'קָמָה', דהיינו, שיש להביא את העומר משעורים בעלי קומה,
32 לֹא מִכֵּלָל – האם אין ללמוד מתוך דברי הכתוב, דאיבא דְלֵאֵו בְּרַחֲמֵשׁ
33 קָמָה – שיש שעורים שעדיין לא צמחה קומתן הניתרות על ידי
34 העומר, והיינו משעת השרשתן בקרקע.
35 מקשה הגמרא: [וְדִילֵמָא] דְלֵאֵו בְּרַחֲמֵשׁ – שמא אין ללמוד מדברי
36 הכתוב אלא שיש שעורים שעדיין לא צמחה קומתן הניתרות על ידי
37 העומר, וְלֵעוֹלָם אַנְּבּ – אך אין הכוונה לשעורים שעדיין לא צמחו
38 כלל, אלא לאלו שהגיעו לכלל 'אנב', דהיינו שצמחו מעט עד שניתן
39 לכוף את ראשן לצד עיקרן, אך אין ללמוד מכאן שהעומר מתיר
40 בהשרשה בלבד.
41 ומחמת קושיא זו מפרשת הגמרא באופן אחר: אֵלָּא אָמַר רַבָּא, נאמר
42 לגבי שתי הלחם (שמות כג טו) 'וְחַג הַקִּצֵּר בְּפִירֵי מַעֲשִׂיף אֲשֶׁר תִּזְרַע
43 בַּשָּׂדֶה, ויש ללמוד ממקרא זה ש'משעת זריעה והשרשה של
44 התבואה היא ניתרת על ידי העומר'.
45 מקשה הגמרא: אָמַר לִיָּה רַב פַּפָּא לְרַבָּא, אִי הָבֵי – אם כך, שיש
46 ללמוד דין זה מן התיבות 'אשר תזרע', היה מן הדין לומר ד'אף על
47 גַב דְלֵאֵו הַשְּׂרִישׁ נָמוּ – שיתיר העומר את התבואה משעת זריעתה
48 ממש, אף קודם שהשרישה בקרקע.
49 מתרצת הגמרא: אָמַר לִיָּה רַבָּא לְרַב פַּפָּא, סוּדְנֵי – תלמיד חכם,
50 'בְּשַׂדֶּה' בְּתִיב – נאמר בכתוב 'אשר תזרע בשדה', ולפיכך יש ללמוד
51 מכאן שאין העומר מתיר את הנזרע אלא משעה שהוא נקלט
52 ומשתרש בשדה.

משנה

53 משנה זו מפרשת כמה אופנים שהותר בהם לקצור קודם העומר, וכן
54 מבארת כמה דינים שיש לנהוג בעומר לכתחילה, אך אינם מעכבים
55 בדיעבד.
56 קוֹצְרִין – מותר לקצור קודם העומר, בֵּית הַשְּׁלָחִין – שדה שמשקים

58 נמצא שדברי רבי מאיר 'הקוצר לשחת מפסיק' נאמרו אף באופן
59 שקצר את התבואה אחר שהביאה שלישי, שהרי כך היא דעת רבי
60 שמעון במשנתנו, שרשאי אדם לקצור לשחת קודם העומר אפילו
61 תבואה שהביאה שלישי.
62 הגמרא מקשה על דברי רבי יוחנן: **יְתִיב** [יִשְׁבּוּ] **רַבָּה וְקֶאֱמֵר לָהּ**
63 **לְהָא שְׁמַעְתָּא** – ואמר לשמועה זו של רבי יוחנן, שרבי מאיר במסכת
64 פאה סובר כשיטת רבי שמעון במשנתנו. **אֵיתִיבִיהּ** [הקשהו] **רַב**
65 **אֲחָא בַר הוֹנָא לְרַבָּא**, שנינו בתוספתא (פאה פ"א ה"ז), ששדה שאכלה
66 **הַגֶּב** – אבל ארבה את גרעיני התבואה, או שקרסמהו נמלים –
67 כירסמו נמלים את קני התבואה, או ששִׁבְרָתָהּ הָרוּחַ – שברה הרוח
68 את הגבעולים, בזה **הַבַּל מוֹדִים** שרק אם **תָּרַשׁ** את השדה לאחר מכן
69 הרי זה **מַפְסִיק** בין שני חלקי השדה, כדן שדה ניר, אבל אם **לֹא**
70 **תָּרַשׁ** את השדה **אֵינוֹ מַפְסִיק**, לפי שיש לדון זאת כתחילת קצירת
71 השדה כולה. מבררת הגמרא: **הַבַּל מוֹדִים מֵאֵן** – למי כוננת
72 התוספתא באומרה 'הכל מודים', בהכרח הכוונה לרבי **מַאִיר**, שאף
73 על פי שהוא סובר שקצירה לשחת מפסיקה, לפי שאין עליה שם
74 קצירה, מכל מקום הוא מודה שקצירה על ידי חגב או נמלים או רוח
75 אינה מפסקת, לפי שהיא נידונית כתחילת קצירת השדה. ומעתה יש
76 להקשות מכאן על דברי רבי יוחנן, **אִי אֲמַרְתּוּ בְּשִׁלְמָא** – דברי
77 התוספתא מבוארים, אם נאמר דמִתְנִיתִין – שדברי רבי מאיר במשנה
78 'הקוצר לשחת מפסיק' נאמרו **בְּאֹפֶן שְׁלֹא הִבִּיאהּ התבואה שְׁלִישׁ**,
79 שבאופן כזה אין קצירת השחת נידונית כתחילת קצירת השדה,
80 ולפיכך היא מפסיקה בין שני חלקי השדה, ואילו **בְּרִייתָא הָרַשׁ אֵין**
81 **לֹא תָרַשׁ לֹא** – התוספתא שבה מבואר שאם אכלה חגב וכדומה אין
82 זה מפסיק אלא אם כן חרש את השדה, עוסקת **בְּאֹפֶן שֶׁהִבִּיאהּ שְׁלִישׁ**,
83 ולפיכך יש לדון קצירה זו כתחילת קצירת השדה כולה, ואינה
84 מפסקת. **אֲלֵא אִי אֲמַרְתּוּ** – אבל אם נאמר כדברי רבי יוחנן, שרבי
85 מאיר סובר כשיטת רבי שמעון במשנתנו, המתיר לקצור שחת קודם
86 העומר אף לאחר שהביאה התבואה שלישי, נמצא דמִתְנִיתִין נִמְי
87 **בְּשִׁהֲבִיאהּ שְׁלִישׁ** – שדברי רבי מאיר 'הקוצר לשחת מפסיק' נאמרו אף
88 באופן שהביאה התבואה שלישי, שגם באופן כזה אין עליה שם
89 קצירה, ועל כן אין לדונה כתחילת קצירת השדה. **וְהִשְׁתָּא** – מעתה,
90 יש לתמוה כיצד תתישב הסתירה בין המשנה לתוספתא, שהרי **וְזָמָה**
91 **הָתֵם הַקְצִירָה** (רהתם) [רְאִתֵם] – אם שם במשנה העוסקת באדם
92 שקצר את התבואה, אף על פי כן **אֲמַר רַבִּי מַאִיר שְׁלֹא שָׁמָה**
93 **קְצִירָה**, ולפיכך היא מפסיקה בין חלקי השדה לענין פאה, **הַכֹּא** –
94 כאן, בתוספתא העוסקת באכלה חגב או נמלים או שברתה הרוח,
95 שאין הקצירה נעשית בידי אדם, **לֹא כָּל שֶׁכֵּן** שאין לדון אותה
96 כתחילת קצירת השדה, ואם כן, מדוע מודה רבי מאיר בזה שאינה
97 מפסקת אלא אם כן חרש.
98 ומחמת קושיא זו מעמידה הגמרא את שיטת רבי מאיר באופן אחר:
99 **אֲלֵא** בהכרח צריך לומר, דרַבִּי מַאִיר הסובר שקצירה לשחת קודם
100 הבאת שלישי אינה קצירה ולאחר הבאת שלישי קצירה היא, **בְּשִׁפְתַּת**
101 **רַבִּי יְהוֹנָתָן אֲמַרְהּ** – סובר כשיטת רבי יהודה במשנתנו, דְּאֲמַר –
102 שרבי יהודה ביאר את דברי תנא קמא, ואמר, **אֵימְתִי** מותר לקצור
103 לשחת קודם העומר, **בְּזִמְנֵי שֶׁתְּחִיל לְקַצֹּר עַד שְׁלֹא הִבִּיאהּ הַזֶּרַע**
104 **שְׁלִישׁ**, או הוא רשאי להמשיך ולקצור אף לאחר שהביא שלישי, **אֲכַל**
105 **אִם הִתְחִיל את הקצירה עַד** [לאחר] **שֶׁכֵּבַר הִבִּיאהּ שְׁלִישׁ, אֲסוּר**
106 לקצור קודם העומר, מכיון שיש על זה שם קצירה.
107 וממילא אין להקשות סתירה בין המשנה לתוספתא, לפי שרבי מאיר
108 הסובר שאין קצירה לשחת מפסיקה בין שני חלקי השדה, לא אמר
109 כן אלא באופן שקצר קודם שהביאה התבואה שלישי, ואילו
110 התוספתא עוסקת באופן שכבר הביאה התבואה שלישי, ובוז מודה
111 רבי מאיר שאין כאן בעסק בין שני חלקי השדה אלא אם כן חרש.
112 הגמרא מקשה על ביאור זה: **אֵימַר דְּשְׁמַעְתָּ לִיהּ** – אימתי שמעת
113 לרַבִּי יְהוֹנָתָן שהוא סובר שקצירה לשחת אינה קצירה, בקוצר לצורך
114 **בְּהֶמְה**, אבל בקוצר לְאֲדָם מִי שְׁמַעְתָּ לִיהּ – האם שמעת שהוא סובר

1 האחד, מִתְנִין היו ליהנות מן גְּמִזוֹת [ענפים] שֶׁל עֵצֵי הַקֶּדֶשׁ, שֶׁל
2 חֲרוֹב וְשֶׁל שְׁקֵמָה. הַשְּׁנִי, וּפּוֹרְצִין היו פְּרָצוֹת בְּגִנְתֵיהֶן
3 וּבְפָרְדוֹסוֹתֵיהֶן כְּדִי לְהַאֲכִיל נֶשֶׁר [פירות הנושרים] לְעֵנִיִּים בְּשֵׁנֵי
4 כְּצוּרָתָהּ, אֵף בְּשִׁבְתוֹת וּבְיָמִים מוֹכִיִּים. השלישי, וְנוֹתְנִין היו פָּאָה
5 לְרֵיק, כלומר, מניחים היו פאה בשדותיהם אף מן היקות, למרות
6 שאין הם חייבים בפאה מן הדין, ועל ידי כך היו מפקיעים את הירק
7 מן המעשר. וְבִשְׁלוּשַׁת דְּבָרִים אֵלוֹ מִיָּחוּ פִּיֶדֶם חֲכָמִים.
8 מבואר מדברי הברייתא, שלדברי רבי יהודה היו קוצרים קודם
9 העומר שלא ברצון חכמים, ואם כן יש להקשות, כיצד יתכן
10 שבמשנתנו הוא סובר שהיו קוצרים ברצון חכמים.
11 שבה הגמרא ומקשה על המקשן: **וְלִימַעְיָהּ** – ולשיתך, האם
12 מיושבים דברי הברייתא, הרי מכל מקום יש להקשות, וכי שִׁשָּׁה
13 דברים הם שעשו אנשי יריחו, הלא שְׁבַעָה הָיוּ – שבעה דברים הם
14 המנויים בברייתא. **אֲלֵא** בהכרח צריך לומר, סָמִי [מחקו] **מִכָּאֵן**
15 **קְצִירָה**, כלומר, יש להשמיט מדברי רבי יהודה את תיבת 'קוצרין',
16 ולגרס בדבריו 'גודשין לפני העומר', וממילא מיושבת הסתירה בין
17 המשנה לברייתא, לפי שהקצירה קודם העומר אכן היתה ברצון
18 חכמים, ורק הגדישה היתה שלא ברצונם, אלא שלא מיחו בהם על
19 כך.
20 שנינו במשנה: **קוֹצֵר לְשַׁחַת וּמַאֲכִיל לְפֶה־הָמָה**, אמר רבי יהודה,
21 אימתי וכו'.
22 הגמרא מביאה מחלוקת תנאים במסכת פאה לענין דין קוצר לשחת:
23 **תַּנֵּן הָתֵם** – שנינו במסכת פאה (פ"ב מ"א), **וְאֵלוֹ הֵן הַדְּבָרִים שֶׁמַּפְסִיקִין**
24 **לְפָאָה**, כלומר, שאם אחד מאלו מפסיק בין שני חלקי שדה זרועה,
25 יש לדון אותה כשתי שדות שונות, ולהניח פאה בכל אחת בפני
26 עצמה, ואי אפשר להניח באחת על השניה. **הַנֶּחַל** – קרקע קשה
27 שאינה ראויה לזריעה, וְהַשְּׁלִילִית – מקום שמי גשמים מתקבצים בו,
28 וְרֵיקֵי המשמשת את הַתִּיחִד ורחבה ארבע אמות, וְרֵיקֵי המשמשת את
29 הַרְבִּים ורחבה שש עשרה אמה, וְשִׁבְלֵי צַר בין השדות המשמש את
30 הַרְבִּים, וְכֵן שְׁבִילֵי המשמש את הַתִּיחִד, הַקְּבֹנֵעַ יְמִימֵי הַתְּמָה
31 וּבְיָמוֹת הַגְּשָׁמִים, כלומר, בין שביל הרבים ובין שביל היחיד אינם
32 מפסיקים לפאה אלא אם כן הם קבועים במקומם, ומשתמשים בהם
33 אף בחורף בעונת הזריעה. וְהַבּוֹר – שדה שאינה חרושה זרועה,
34 וְהַנִּיר – שדה חרושה, וְכֵן שדה הזרועה בַּרְעַ אַחַר מִן השדות
35 שמצידיה, כל אלו מפסיקים ומחלקים את השדה לענין פאה.
36 וְהַקְצִיר לְשַׁחַת – אדם שקצר באמצע שדהו תבואה קודם בישולה
37 הנקראת 'שחת', הרי זה **מַפְסִיק** בין שני חלקי השדה, וכאשר תבשיל
38 התבואה ויקצור את כל שדהו לא יהא רשאי להניח פאה בחלק אחד
39 על חבירו, אלו **דְּבָרֵי רַבִּי מַאִיר**. לפי שהוא סובר שקצירה לשחת אין
40 עליה שם קצירה, ואין לדונה כאילו התחיל עתה בקצירת השדה
41 כולה. וְהַכְּמִים אֲוִמְרִים, אֵין הקוצר לשחת **מַפְסִיק** בין שני חלקי
42 השדה, לפי שיש עליה שם קצירה, ונמצא שהתחיל עתה בקצירת
43 השדה, וכאשר יגמר בישול התבואה ויקצור את שאר השדה הוא
44 גמר הקציר, ולפיכך רשאי הוא להניח פאה אחת על כל השדה, **אֲלֵא**
45 **אִם כֵּן תָּרַשׁ** לאחר הקצירה לשחת את אותו מקום, שאז מפסיקה
46 האדמה החרושה בין שני חלקי השדה משום 'שדה ניר'.
47 הגמרא מבארת את שיטת רבי מאיר: **אֲמַר רַבָּה בַר בַּר תַּנָּה אֲמַר**
48 [בשם] **רַבִּי יוֹחָנָן, רַבִּי מַאִיר** הסובר שקצירה לשחת מפסיקה בין
49 שני חלקי השדה, דהיינו, שאין היא נחשבת כתחילת קצירת השדה,
50 **בְּשִׁפְתַּת רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲמַרְהּ** – סובר כשיטת רבי שמעון במשנתנו,
51 **דְּאֲמַר קְצוֹר קודם העומר לשחת וּמַאֲכִיל, אֵף מִשֶׁהִבִּיאהּ התבואה**
52 **שְׁלִישׁ, אֲלֵמָא קִסְבָּר**, ויש להוכיח מכן שהוא סובר, שכל קצירה
53 לְשַׁחַת לֹא קְצִירָה היא – אין עליה שם קצירה, ולפיכך אף לענין
54 פאה אין לדון את קצירת השחת כתחילת קצירת השדה כולה, ועל
55 כן היא מפסקת בין שני חלקי השדה, ואי אפשר להניח פאה בחלק
56 אחד על השני.
57 ומאחר והעמיד רבי יוחנן את דברי רבי מאיר כשיטת רבי שמעון,

